

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

3. juli 2025*

»Appel – regler for institutionerne – Europa-Parlamentet – regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Parlamentets medlemmer – assistentgodtgørelser – inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb – artikel 41, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – ret til at blive hørt – retten til aktindsigt – forordning (EU) nr. 2018/1725 – beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med Den Europæiske Unions institutioners og organers behandling af personoplysninger og fri udveksling af sådanne oplysninger – artikel 9 – fremsendelse af personoplysninger til andre modtagere, der er etableret i Unionen, end Unionens institutioner og organer – artikel 26 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union«

I sag C-529/23 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 17. august 2023,

Europa-Parlamentet ved M. Ecker, N. Görlitz, J.-C. Puffer og S. Toliušis, som befuldmægtigede,

appellant,

den anden part i appelsagen:

TC ved advokaté D. Aukštuolytė-Kapp,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M.L. Arastey Sahún, og dommerne D. Gratsias (refererende dommer), E. Regan, J. Passer og B. Smulders,

generaladvokat: L. Medina,

justitssekretær: kontorchef M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 28. november 2024,

* Processprog: litauisk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. januar 2025, afsagt følgende

Dom

- 1 Europa-Parlamentet har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 7. juni 2023, TC mod Parlamentet (T-309/21, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2023:315), hvorved Retten gav TC delvist medhold og annullerede Europa-Parlamentets generalsekretærs afgørelse af 16. marts 2021, hvorved der blev fastslået en fordring mod TC for et beløb, der uberettiget var blevet udbetalt som udgifter til parlamentarisk assistance, og hvorved der blev truffet bestemmelse om tilbagesøgning af dette beløb (herefter »den omtvistede afgørelse«), og debetnota nr. 7010000523 af 31. marts 2021 (herefter »debetnotaen«), for så vidt som det heri blev bestemt, at vederlag, sociale omkostninger og rejseudgifter i forbindelse med ansættelsen af hans akkrediterede parlamentariske assistent A i perioden fra den 22. maj 2015 til den 31. marts 2016 skulle inddrives for et beløb på 50 754,54 EUR.

Retsforskrifter

Valgakt

- 2 Artikel 6, stk. 1, i akten om almindelige direkte valg af medlemmerne af Europa-Parlamentet knyttet som bilag til Rådets afgørelse 76/787/EKSF, EØF, Euratom (EFT 1976, L 278, s. 5), som ændret ved Rådets afgørelse 2002/772/EF, Euroatom af 25. juni 2002 og af 23. september 2002 (EFT 2002, L 283, s. 1) (herefter »valgakten«), bestemmer:

»Medlemmerne af Europa-Parlamentet stemmer individuelt og personligt. De er ikke bundet af pålæg og kan ikke modtage bundet mandat.«

Statutten for medlemmerne

- 3 Artikel 2 i Europa-Parlamentets afgørelse 2005/684/EF, Euratom af 28. september 2005 om vedtagelse af statutten for Europa-Parlamentets medlemmer (EUT 2005, L 262, s. 1, herefter »statutten for medlemmerne«) bestemmer i stk. 1:

»Medlemmerne er frie og uafhængige.«

- 4 I henhold til artikel 4 i statutten for medlemmerne »[anses d]okumenter og elektroniske optegnelser, som et medlem har modtaget, udarbejdet eller afsendt, [...] kun for Europa-Parlamentets dokumenter, hvis de er indgivet i henhold til forretningsordenen«.

- 5 Artikel 21 i statutten for medlemmerne bestemmer:

»1. Medlemmerne har ret til at ansætte personlige medarbejdere, som de frit kan vælge.

2. Parlamentet afholder de faktiske udgifter i forbindelse med ansættelsesforholdet.

3. Parlamentet fastsætter nærmere regler for udøvelsen af denne ret.«

Gennemførelsesbestemmelserne

- 6 Artikel 33, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets præsidiums afgørelse af 19. maj og 9. juli 2008 om gennemførelsesbestemmelser til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer (EUT 2009, C 159, s. 1, herefter »gennemførelsesbestemmelserne«) bestemmer:

»1. Medlemmerne har ret til at ansætte personlige medarbejdere, som de frit kan vælge. Parlamentet godtgør de udgifter, der faktisk er afholdt, og som udelukkende hidrører fra ansættelsen af en eller flere assistenter eller fra levering af tjenesteydelser i henhold til disse gennemførelsesbestemmelser og på de af Præsidiets fastsatte vilkår.

2. Parlamentet godtgør kun udgifter til assistance, som er nødvendig for og direkte forbundet med medlemmernes udøvelse af deres mandat. Udgifterne må under ingen omstændigheder dække udgifter vedrørende medlemmets private anliggender.«

- 7 Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 68 har følgende ordlyd:

»1. Ethvert beløb, der fejlagtigt er udbetalt i henhold til disse gennemførelsesforanstaltninger, kræves tilbagebetalt. Generalsekretæren giver pålæg om inddrivelse af sådanne beløb fra det pågældende medlem.

2. Afgørelsen om tilbagebetaling træffes under hensyntagen til medlemmets udøvelse af sit mandat og til Parlamentets arbejde, og efter at generalsekretæren har hørt det pågældende medlem.

3. Denne artikel finder tilsvarende anvendelse over for tidligere medlemmer og tredjeparter.«

Forordning (EU) 2016/679

- 8 Fjerde betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1) bestemmer:

»Behandling af personoplysninger bør have til formål at tjene menneskeheden. Retten til beskyttelse af personoplysninger er ikke en absolut ret; den skal ses i sammenhæng med sin funktion i samfundet og afvejes i forhold til andre grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. [...]«

- 9 Denne forordnings artikel 6, stk. 1, har følgende ordlyd:

Behandling er kun lovlig, hvis og i det omfang mindst ét af følgende forhold gør sig gældende:

[...]

- f) Behandling er nødvendig for, at den dataansvarlige eller en tredjemand kan forfølge en legitim interesse, medmindre den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der kræver beskyttelse af personoplysninger, går forud herfor, navnlig hvis den registrerede er et barn.

Første afsnit, litra f), gælder ikke for behandling, som offentlige myndigheder foretager som led i udførelsen af deres opgaver.«

Forordning (EU) 2018/1725

- 10 5. og 22. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT 2018, L 295, s. 39) har følgende ordlyd:

»(5) Af hensyn til en sammenhængende tilgang til beskyttelse af personoplysninger i hele [Den Europæiske Union] og den frie udveksling af personoplysninger i Unionen bør databeskyttelsesreglerne for Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer så vidt muligt tilpasses til de databeskyttelsesregler, der er vedtaget for den offentlige sektor i medlemsstaterne. Når bestemmelserne i nærværende forordning følger de samme principper som bestemmelserne i forordning [2016/679], bør disse to sæt bestemmelser i overensstemmelse med retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol [...] fortolkes ensartet, navnlig fordi ordningen i nærværende forordning skal betragtes som svarende til ordningen i forordning [2016/679].

[...]

(22) For at behandling kan betragtes som lovlig, bør personoplysninger behandles på grundlag af nødvendigheden af at udføre en opgave, som udføres i samfundets interesse af Unionens institutioner og organer eller under deres offentlige myndighedsudøvelse, nødvendigheden af at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige, eller et andet legitimt grundlag i henhold til denne forordning, herunder den registreredes samtykke, nødvendigheden af at opfylde en kontrakt, som den registrerede er part i, eller af hensyn til foranstaltninger, der træffes på dennes anmodning forud for indgåelse af en sådan kontrakt. [...]«

- 11 Artikel 4 i denne forordning med overskriften »Principper for behandling af personoplysninger« fastsætter følgende i stk. 1:

»Personoplysninger skal:

[...]

- c) være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles (»dataminimering«)

[...]

- e) opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil personoplysningerne behandles. Personoplysninger kan opbevares i et længere tidsrum, hvis personoplysningerne alene behandles til arkivformål i samfundets interesse, til videnskabelige eller historiske forskningsformål eller til statistiske formål i overensstemmelse med artikel 13, under

forudsætning af, at der gennemføres passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger, som denne forordning kræver for at sikre den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder (»opbevaringsbegrænsning«)

[...]«

- 12 Den nævnte forordnings artikel 9, der har overskriften »Fremsendelse af personoplysninger til andre modtagere, der er etableret i Unionen, end Unionens institutioner og organer«, bestemmer:

»1. Uden at det berører artikel 4-6 og 10, fremsendes personoplysninger kun til andre modtagere, der er etableret i Unionen, end Unionens institutioner og organer, hvis[...]

- a) modtageren godtgør, at oplysningerne er nødvendige af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som modtageren har fået pålagt, eller
- b) modtageren godtgør, at fremsendelsen af oplysningerne er nødvendig til et specifikt formål i samfundets interesse, og den dataansvarlige, hvis der er nogen grund til at formode, at oplysningerne vil skade den registreredes legitime interesser, efter påviseligt at have afvejet de forskellige berørte interesser mod hinanden, fastslår, at fremsendelsen af personoplysningerne står i et rimeligt forhold til det specifikke mål.

2. Hvis den dataansvarlige tager initiativ til fremsendelsen efter denne artikel, påviser denne, at fremsendelsen af personoplysninger er nødvendig og står i et rimeligt forhold til formålene med fremsendelsen, på grundlag af kriterierne i stk. 1, litra a) eller b).

3. Unionens institutioner og organer skal forene retten til beskyttelse af personoplysninger med retten til aktindsigt i overensstemmelse med EU-retten.«

Vedtægten

- 13 Artikel 26 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) bestemmer:

»Akterne vedrørende den enkelte tjenestemand skal omfatte:

- a) [s]amtlige dokumenter, der vedrører hans tjenesteforhold, samt enhver bedømmelse af hans kvalifikationer, indsats eller adfærd[...]
- b) tjenstemandens bemærkninger til disse dokumenter.

Alle dokumenter skal registreres, nummereres og indsættes fortløbende; institutionen kan ikke mod en tjenestemand påberåbe sig eller gøre gældende de under litra a) nævnte dokumenter, medmindre tjenstemanden er blevet gjort bekendt med dem, før de blev indsat i akterne.

Ethvert dokument meddelelse skal bekræftes ved tjenstemandens underskrift eller i mangel heraf ved anbefalet brev til den seneste af tjenstemanden opgivne adresse.

Akterne vedrørende den enkelte tjenestemand må ikke indeholde oplysninger om tjenstemandens politiske, fagforeningspolitiske, filosofiske eller religiøse aktiviteter og overbevisninger eller om dennes racemæssige eller etniske oprindelse eller seksuelle orientering.

Stk. 4 forbyder imidlertid ikke, at der i akterne indsættes administrative dokumenter og bilag, som tjenstemanden er bekendt med, og som er nødvendige af hensyn til anvendelsen af denne vedtægt.

For hver tjenestemand kan der kun føres én aktsamling.

En tjenestemand har også efter fratræden fra tjenesten ret til at gøre sig bekendt med alle dokumenter i de akter, der vedrører ham, og til at tage kopier heraf.

Akterne skal behandles fortroligt og kan kun gennemses i administrationsafdelingens kontorer eller på et sikkert elektronisk medium. De skal dog oversendes til Den Europæiske Unions Domstol, såfremt der indbringes en sag vedrørende tjenstemanden.«

Ansættelsesvilkårene

- 14 Artikel 1 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten (herefter »ansættelsesvilkårene«), bestemmer:

»Disse ansættelsesvilkår gælder for alle, der er ansat ved kontrakt i Unionen. Disse ansatte er:

[...]

– akkrediterede parlamentariske assistenter[...]

[...]«

- 15 Ansættelsesvilkårenes artikel 5a bestemmer:

»Ved »akkrediteret parlamentarisk assistent« forstås i disse ansættelsesvilkår personer, der er udvalgt af et eller flere medlemmer og kontraktansat direkte af Europa-Parlamentet for at yde direkte bistand i Europa-Parlamentets bygninger på et af dets tre arbejdssteder til det eller de pågældende medlemmer i udøvelsen af deres funktioner som medlemmer af Europa-Parlamentet efter disses anvisning, under deres myndighed og i et forhold præget af gensidig tillid, der bygger på retten til frit at vælge personlige medarbejdere, jf. artikel 21 [i statuten for medlemmerne].«

- 16 Det følger af ansættelsesvilkårenes artikel 127, første punktum, at vedtægtens artikel 11-26a finder tilsvarende anvendelse på akkrediterede parlamentariske assistenter.

Twistens baggrund

- 17 Baggrunden for sagen er anført i den appellerede doms præmis 2-26 og kan sammenfattes som følger.

- 18 Den 22. maj 2015 indgik Parlamentet i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 5a med A en kontrakt som fuldtidsansat akkrediteret parlamentarisk assistent i Bruxelles (Belgien) som assistent for TC, et medlem af Parlamentet, indtil udløbet af den syvende valgperiode.
- 19 Den 26. februar 2016 anmodede TC Parlamentets ansættelsesmyndighed (herefter »ansættelsesmyndigheden«) om at opsige denne kontrakt af forskellige grunde, herunder tab af tillid, bl.a. fravær uden gyldig grund og manglende overholdelse af reglerne for tilladelse til at udøve ekstern virksomhed.
- 20 Efter et mislykket forsøg på forlig meddelte ansættelsesmyndigheden den 24. juni 2016 A afgørelsen om at opsige den nævnte kontrakt som følge af brud på tillidsforholdet, idet han ikke havde overholdt reglerne for tilladelse til at udøve ekstern virksomhed.
- 21 Den 14. april 2017 anlagde A et annulationssøgsmål ved Retten til prøvelse af denne afgørelse af 24. juni 2016.
- 22 Ved dom af 7. marts 2019, L mod Parlamentet (T-59/17, herefter »dommen i sagen L mod Parlamentet«, EU:T:2019:140), annullerede Retten denne afgørelse. I denne dom fastslog Retten, at det fremgik af sagsakterne, at TC havde kendskab til A's eksterne virksomhed, og at han havde taget direkte initiativ hertil. Retten fastslog, at den af ansættelsesmyndigheden anførte begrundelse for den samme afgørelse om opsigelse, dvs. brud på tillidsforholdet, ikke forekom sandsynlig. Efter Rettens opfattelse havde ansættelsesmyndigheden således anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at efterkomme TC's anmodning om opsigelse af A's kontrakt, som var fremsat af denne grund. TC var ikke part i den sag, der gav anledning til den nævnte dom.
- 23 Ved skrivelse af 8. juni 2020, der var affattet på engelsk og sendt til TC ved e-mail af 30. juli 2020, meddelte Parlamentets generalsekretær TC, at der var indledt en procedure for tilbagesøgning af uretmæssigt udbetalte beløb i henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 68 for et samlet beløb på 78 838,21 EUR vedrørende den parlamentariske assistance, som A. havde ydet TC. Parlamentets generalsekretær opfordrede TC til inden for en frist på to måneder at fremsætte bemærkninger og fremlægge beviser med henblik på at tilbagevise Parlamentets foreløbige konklusioner vedrørende de eksterne virksomhed, som A havde udøvet med TC's viden og under hans ledelse fra den 22. maj 2015 til den 22. november 2016, og til at bevise, at A i denne periode faktisk havde udøvet funktioner som akkrediteret parlamentarisk assistent.
- 24 Det følger af den appellerede doms præmis 13, at TC ved e-mail af 4. august anmodede Parlamentet om at fremsende følgende:
 - A's personlige aktmappe (alle dokumenter vedrørende hans ansættelse og arbejde), herunder oplysninger om, hvor mange gange Parlamentet var blevet anmodet om at »beskytte A«, og oplysninger om hans fremmøde (oplysninger fra hans adgangskort til Parlamentet)
 - kopi af den korrespondance, som TC havde udvekslet med Parlamentets repræsentanter vedrørende A's arbejde
 - de fuldstændige sagsakter i den sag, der gav anledning til dommen i sagen L mod Parlamentet.

- 25 Den 4. september 2020 tilsendte Parlamentets generalsekretær TC en skrivelse, som var affattet på litauisk og dateret den 3. september 2020, med et i det væsentlige identisk indhold som skrivelsen af 8. juni 2020, jf. denne doms præmis 23. Af et bilag til skrivelsen af 3. september 2023 fremgik en kopi af dommen i sagen L mod Parlamentet og opgørelsen af de beløb, som Parlamentet havde betalt A.
- 26 Den 22. september 2020 gentog TC den i denne doms præmis 24 omhandlede anmodning til Parlamentet og anmodede endvidere dette om protokollen fra forligsproceduren mellem ham selv og A på litauisk samt en kopi af »alle e-mails fra 2015, 2016 og 2019«.
- 27 Ved e-mail af 29. oktober 2020 fremsendte TC sine indledende bemærkninger og et vist antal dokumenter til Parlamentet, idet han anmodede om tilladelse til at fremsende yderligere oplysninger og beviser på et senere tidspunkt.
- 28 Ved e-mail af 20. november 2020 anmodede TC atter Parlamentet om de oplysninger, som han havde anmodet om ved sine e-mails af 4. august og 22. september 2020, navnlig oplysninger vedrørende A's adgang til Parlamentet og kopi af e-mails fra 2015, 2016 og 2019.
- 29 Ved e-mail af 24. november 2020 tilsendte TC Parlamentet bemærkninger og beviser, som supplerede dem, han havde tilstillet Parlamentet den 29. oktober 2020.
- 30 Ved e-mail den 27. november 2020 meddelte Parlamentets generaldirektør for økonomi (herefter »generaldirektøren for økonomi«) TC, at hans frist for at fremsætte bemærkninger og beviser inden for rammerne af den tilbagesøgningsprocedure, der er reguleret ved artikel 68 i gennemførelsesbestemmelserne til statuten, var udløbet den 4. november 2020, men at han, hvis han ønskede at få kendskab til oplysninger om A, kunne henvende sig til to personer, hvis e-mailadresser han fik, uden at disse anmodninger ville påvirke nævnte procedure.
- 31 Ved skrivelse tilsendt Parlamentet den 1. december 2020 bestred TC indholdet af e-mailen af 27. november 2020. Han tilstillede endvidere de i denne e-mail omtalte personer sine anmodninger om dokumenter.
- 32 Ved skrivelse af 8. januar 2021 (herefter »skrivelsen af 8. januar 2021«) fremsendte generaldirektøren for økonomi den i denne doms præmis 26 omhandlede protokol til TC, men nægtede ham aktindsigt i de øvrige ønskede dokumenter. Han indrømmede endvidere TC en frist på 15 dage til at fremkomme med supplerende bemærkninger, hvilket TC gjorde den 21. januar 2021.
- 33 Ved den omtvistede afgørelse fastslog Parlamentets generalsekretær, at denne institution uberettiget havde afholdt 78 838,21 EUR i forbindelse med A's ansættelse i perioden fra den 22. maj 2015 til den 22. november 2016, og at beløbet skulle tilbagesøges fra TC i henhold til gennemførelsesbestemmelsernes artikel 68, stk. 1. Den 31. marts 2021 udstedte generaldirektøren for økonomi som anvisningsberettiget debetnotaen, hvorved der anordnedes tilbagesøgning af dette beløb fra TC, og denne blev anmodet om at betale beløbet senest den 30. maj 2021. Den 31. marts 2021 meddelte generaldirektøren for økonomi TC den omtvistede afgørelse og debetnotaen.

Søgsmålet for Retten og den appellerede dom

- 34 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. maj 2021 anlagde TC sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og af debetnotaen. Til støtte for søgsmålet gjorde han fem anbringender gældende.
- 35 For det første fremgår det af den appellerede doms præmis 27 og 28, at Parlamentet efter en kontrol i forbindelse med den sag, der gav anledning til denne dom, konstaterede, at det i marts 2016 havde besluttet at suspendere betalingen af vederlag og rejseudgifter til A fra den 1. april 2016. Som følge heraf tilbagekaldte Parlamentets generalsekretær den 8. november 2022 delvist den omtvistede afgørelse ex tunc, for så vidt som den vedrørte et samlet beløb på 28 083,67 EUR. Den 15. november 2022 blev der udstedt en kreditnota for et tilsvarende beløb.
- 36 Det følger ligeledes af præmis 32 og 36-42 i den appellerede dom og punkt 1 i den appellerede doms konklusion, at Retten under disse omstændigheder efter anmodning fra Parlamentet og efter at have hørt TC i sine bemærkninger fastslog, at søgsmålet var blevet uden genstand, og at det var uforholdende at træffe afgørelse om lovligheden af den omtvistede afgørelse og debetnotaen, for så vidt som de vedrørte vederlag, sociale omkostninger og rejseudgifter i forbindelse med A's ansættelse i perioden fra den 1. april til den 22. november 2016 for dette beløb på 28 083,67 EUR.
- 37 For det andet undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 45-53 – efter i den appellerede doms præmis 54-66 at have henvist til reglerne om godtgørelse af udgifter til parlamentarisk assistance og inddrivelse af beløb, der uberettiget var blevet udbetalt i denne forbindelse, samt den dertil knyttede retspraksis – søgsmålets første anbringende om en tilsidesættelse af princippet om overholdelse af en rimelig frist og forkastede det som ugrundet.
- 38 For det tredje og sidste undersøgte Retten det andet anbringende fremført i søgsmålet om tilsidesættelse af retten til at blive hørt, retten til aktindsigt og begrundelsespligten som fastsat i artikel 41, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«). I denne forbindelse undersøgte Retten også visse argumenter, der er sammenfattet i den appellerede doms præmis 70 og 71, og som TC havde fremført i forbindelse med sit første anbringende.
- 39 I den appellerede doms præmis 74-79 tog Retten stilling til Parlamentets argument, der er sammenfattet i denne doms præmis 73, hvorefter TC ikke kunne rejse tvivl om det svar, som generaldirektøren for økonomi havde givet ham i skrivelsen af 8. januar 2021, eftersom den frist på to måneder, der var fastsat i artikel 263, stk. 6, TEUF for at anlægge sag til prøvelse af den afgørelse, der var indeholdt i denne skrivelse, var udløbet.
- 40 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 78-80, fandt Retten, at denne skrivelse indeholdt Parlamentets svar på TC's anmodning om fremlæggelse af dokumenter, som Parlamentet anså for nødvendige for at godtgøre, at A faktisk havde udøvet funktioner som akkrediteret parlamentarisk assistent i perioden fra den 22. maj 2015 til den 22. november 2016. Retten fandt ligeledes, at dette svar var et led i proceduren for inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb. Retten fandt derfor, at TC i forbindelse med sit søgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse og debetnotaen kunne påberåbe sig de uregelmæssigheder, som ifølge ham påvirkede den nævnte skrivelse, således at TC's argumentation vedrørende samme skrivelse kunne antages til realitetsbehandling.

- 41 I forbindelse med realitetsbehandlingen af det andet anbringende til støtte for søgsmålet og visse argumenter fremsat i forbindelse med det første anbringende fastslog Retten i den appellerede doms præmis 87, at TC ved e-mails af 4. august, 22. september og 20. november 2020 havde anmodet Parlamentet om at fremsende flere dokumenter, nemlig:
- rapporten på litauisk af forligsproceduren mellem TC selv og A
 - en kopi af »alle e-mails for 2015, 2016 og 2019«
 - en kopi af hans korrespondance med Parlamentets repræsentanter vedrørende A's arbejde
 - de fuldstændige sagsakter i den sag, der gav anledning til dommen i sagen L mod Parlamentet, og
 - A's personlige aktmappe (»alle dokumenter vedrørende hans ansættelse og arbejde«), herunder oplysninger om, hvor mange gange Parlamentet var blevet anmodet om at beskytte A, og oplysninger fra hans fremmøde udledt af hans adgangskort til Parlamentet.
- 42 I den appellerede doms præmis 88 fastslog Retten, at Parlamentet havde fremsendt disse referater og dokumenterne vedrørende opsigelsen af A's kontrakt til TC. Ifølge Retten afviste Parlamentet derimod ved skrivelse af 8. januar 2021 at fremsende de øvrige dokumenter, der er nævnt i denne doms foregående præmis, til TC.
- 43 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 90, at et medlem, når vedkommende anmodes om at godtgøre, at en akkrediteret parlamentarisk assistent har arbejdet for den pågældende i forbindelse med vedkommendes parlamentariske mandat, kan anmode Unionens institutioner, organer og agenturer om at fremlægge relevante oplysninger, som disse råder over, og som forekommer at være relevante. Ifølge Retten kan Parlamentet, når det modtager en sådan anmodning, ikke afvise at fremlægge de ønskede oplysninger, idet det herved ville tilsidesætte retten til at blive hørt, medmindre det anfører en berettiget begrundelse til støtte for denne afvisning, henset til dels omstændighederne i den foreliggende sag, dels de regler, der finder anvendelse.
- 44 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 91, fandt Retten det følgelig nødvendigt at undersøge, om de grunde, som Parlamentet havde anført i skrivelsen af 8. januar 2021 for ikke at meddele TC de oplysninger, som denne havde anmodet om, var begrundede.
- 45 For det første undersøgte Retten Parlamentets begrundelse for at afvise TC's anmodning om at få meddelt »alle e-mails for 2015, 2016 og 2019« og korrespondancen mellem TC og Parlamentets kompetente tjenester vedrørende A's arbejde.
- 46 I den appellerede doms præmis 92 fastslog Retten, at Parlamentet hovedsageligt havde afvist TC's anmodning med den begrundelse, at lagringen af elektroniske beskeder i medfør af Parlamentets politik var begrænset til 90 dage og undtagelsesvis et år. Parlamentet havde tilføjet, at det kunne meddele e-mails efter 2019, men at de ikke var relevante, eftersom de ikke vedrørte den periode, hvor A angiveligt arbejdede for TC.
- 47 I denne forbindelse anførte Retten i den appellerede doms præmis 95, at Parlamentet siden begyndelsen af 2016 havde haft kendskab til en konflikt mellem TC og A vedrørende søgsmålet, om sidstnævnte eventuelt udførte sine opgaver for TC under overholdelse af

reglerne for parlamentarisk assistance. Ifølge Retten skulle Parlamentet således fra dette tidspunkt have sikret lagring af e-mails, der kunne godtgøre den præcise art af A's aktiviteter under afviklingen af afskedigelsesproceduren, og – såfremt denne procedure gav anledning til andre retslige eller administrative procedurer – lige så længe disse andre procedurer verserede.

- 48 I den appellerede doms præmis 100 og 101 forkastede Retten Parlamentets argument om, at det tilkom parlamentsmedlemmerne at opbevare deres e-mails ved at oprette personlige aktmapper, der gjorde det muligt at arkivere disse i en ubegrænset periode, således som Parlamentet havde opfordret medlemmerne til at gøre i tre meddelelser, som Parlamentet tilsendte dem den 14. juni 2014, den 13. oktober 2014 og den 30. marts 2015. Retten fandt, at muligheden for at foretage en personlig arkivering ikke kunne medføre, at Parlamentet blev fritaget for forpligtelsen til at sikre opbevaring af alle relevante e-mails og til at fremsende de således opbevarede e-mails, når det pågældende parlamentsmedlem, der er genstand for en inddrivelsesprocedure for uretmæssig anvendelse af udgifter til parlamentarisk assistance, i medfør af retten til at blive hørt anmoder Parlamentet herom.
- 49 Retten tilføjede i første række i den appellerede doms præmis 102, at Parlamentet ikke havde godtgjort, at TC var blevet gjort bekendt med disse meddelelser. Hvad navnlig angår meddelelsen af 14. juni 2014 bemærkede Retten, at den var rettet til de »nyansatte«, som TC ikke var en del af, eftersom han var medlem af Parlamentet før denne dato.
- 50 I anden række fastslog Retten i den appellerede doms præmis 103, at Parlamentet ikke havde angivet nogen grund, der kunne begrunde dets afslag på at videresende den korrespondance, som TC havde udvekslet med Parlamentets kompetente tjenestegrene, til TC.
- 51 Disse betragtninger fik Retten til i den appellerede doms præmis 104 at fastslå, at Parlamentets begrundelse for at afvise TC's anmodning om at få meddelt »alle e-mails for 2015, 2016 og 2019« og hans korrespondance med Parlamentets kompetente tjenester vedrørende A's arbejde var ugrundede.
- 52 For det andet analyserede Retten i den appellerede doms præmis 105-124 de grunde, som Parlamentet havde anført for at begrunde afslaget på TC's anmodning om fremsendelse af A's personlige aktmappe, herunder alle de dokumenter, der var knyttet til hans ansættelse og arbejde, samt oplysningerne om det antal gange, hvor Parlamentet var blevet anmodet om beskyttelse af A, og de oplysninger om hans tilstedeværelse, der kunne udledes af A's adgangskort til Parlamentet.
- 53 I den appellerede doms præmis 105 bemærkede Retten, at Parlamentet havde begrundet sit afslag på at udlevere disse sagsakter, disse dokumenter, oplysninger og data ved at gøre gældende, at fremsendelsen heraf var i strid med dels forordning 2018/1725, dels vedtægtens artikel 26. I denne doms præmis 106 fastslog Retten i øvrigt, at generaldirektøren for økonomi havde meddelt TC, at Parlamentets sikkerhedsvagters interventioner ikke var genstand for en officiel registrering, og at oplysningerne om brugen af adgangskort til Parlamentet blev opbevaret i højst fire måneder.
- 54 Retten undersøgte indledningsvis i den appellerede doms præmis 107-118 begrundelsen vedrørende forordning 2018/1725. I denne henseende bemærkede Retten i denne doms præmis 110 og 111, at eftersom de oplysninger, som TC havde anmodet om, skulle tjene til selskabets forsvar i forbindelse med inddrivelsesproceduren, kunne de oplysninger, som TC havde anmodet om, ikke anses for at være omfattet af denne forordnings artikel 9, stk. 1, litra a) eller b). Retten fastslog ikke desto mindre i den nævnte doms præmis 113, at »[h]enset til den

betydning, som retten til at blive hørt er tillagt i Unionens retsorden, kan den omstændighed, at sådanne oplysninger fremgår af [A's] »personlige aktmappe«, ikke som sådan være til hinder for, at oplysningerne meddeles [TC] for at give ham mulighed for, således som det kræves i henhold til retspraksis, at fremsætte bemærkninger på en hensigtsmæssig og effektiv måde som led i udøvelsen af denne rettighed«.

- 55 Retten tilføjede i samme doms præmis 114-116, at retten til beskyttelse af personoplysninger ikke er en absolut rettighed, men skal ses i sammenhæng med sin funktion i samfundet og i denne forbindelse afvejes i forhold til andre grundlæggende rettigheder som led i et skridt, hvorved hver involveret rettighed, henset til de faktiske omstændigheder i sagen, placeres, hvor det tilkommer denne i Unionens retsorden i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Ifølge Retten fremhævede EU-lovgiver behovet for at sikre en sådan afvejning i fjerde betragtning til forordning 2016/679, som forordning 2018/1725 »svarer til« hvad angår den beskyttelse af personoplysninger, som skal ydes af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, således som det fremgår af femte betragtning til sidstnævnte forordning.
- 56 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 117, at det ikke kan tiltrædes, at Parlamentet kunne opfordre TC til på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tage stilling til oplysninger, der eventuelt fremgik af A's aktmappe, uden at give ham aktindsigt i disse oplysninger, efter at det havde foretaget en afvejning af på den ene side A's interesse i, at vedkommendes oplysninger ikke videregives til tredjemand, og på den anden side TC's interesse i at kunne fremsætte bemærkninger på en hensigtsmæssig og effektiv måde som led i tilbagesøgningsproceduren mod ham. I denne doms præmis 118 fastslog Retten, at Parlamentet i TC's tilfælde ikke havde foretaget et sådant skridt.
- 57 Hvad dernæst angår begrundelsen vedrørende vedtægtens artikel 26 bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 121, at i det omfang, det var nødvendigt for, at TC kunne udøve sin ret til at blive hørt, kunne fortroligheden af dokumenterne i A's personlige aktmappe ikke gøres gældende over for TC, som i øvrigt var ophavsmand til visse af de omhandlede dokumenter, i sin egenskab af A's overordnede. Retten tilføjede i denne doms præmis 122, at Parlamentet ved at støtte sig på denne artikel 26 med urette ikke havde taget hensyn til TC's interesse i at få aktindsigt i visse dokumenter i A's personlige aktmappe med henblik på at fremsætte sine bemærkninger på en hensigtsmæssig måde i forbindelse med den inddrivelsesprocedure, der var indledt mod ham.
- 58 Hvad angår grunden vedrørende oplysningerne om A's brug af adgangskortet til Parlamentet bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 123, at Parlamentet af lignende grunde som dem, der er anført i denne doms præmis 100 og 101, og som er sammenfattet i nærværende doms præmis 48, skulle træffe de nødvendige foranstaltninger for, at disse oplysninger blev lagret i en periode på mere end fire måneder, eftersom afskedigelsen af A havde givet anledning til en retslig procedure, og der var blevet indledt en procedure om inddrivelse af udgifter til parlamentarisk assistance over for det medlem, for hvilket Parlamentet havde ansat A.
- 59 Følgelig forkastede Retten i den appellerede doms præmis 124 Parlamentets begrundelse for at afvise TC's anmodning vedrørende »[A's] »personlige aktmappe« (alle dokumenter vedrørende hans ansættelse og arbejde)«, herunder oplysninger om, hvor mange gange Parlamentet var blevet anmodet om at beskytte A og oplysninger om hans fremmøde, som kunne udledes af hans adgangskort til Parlamentet.

- 60 For det tredje undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 126-128 Parlamentets begrundelse for at afslå TC's anmodning om aktindsigt i sagsakterne i den sag, der gav anledning til dommen i sagen L mod Parlamentet. I denne henseende fastslog Retten i den appellerede doms præmis 125, at Parlamentet havde afslået denne anmodning med den begrundelse, at denne meddelelse var i strid med artikel 9 i forordning 2018/1725, og at A inden for rammerne af sagen for Retten havde opnået anonymitet.
- 61 For så vidt angår begrundelsen vedrørende artikel 9 i forordning 2018/1725 henviste Retten til den appellerede doms præmis 112-118, der er sammenfattet i denne doms præmis 54-56. Desuden anførte Retten, at en anonymitet som den, A blev indrømmet i den sag, der gav anledning til dommen i sagen L mod Parlamentet, har til formål at udelade navnet på en part i tvisten eller navnet på andre personer, der er nævnt i forbindelse med den pågældende sag, eller endog andre oplysninger i dokumenterne vedrørende sagen, som offentligheden har adgang til, og ikke vedrører fortroligheden af materiale, der indgår i sagens akter uden for sagen, i forbindelse mellem parterne og tredjemand. Retten udledte heraf i den appellerede doms præmis 129, at Rettens afgørelse om anonymitet i den sag, der gav anledning til dommen i sagen L mod Parlamentet, ikke forbød Parlamentet at meddele TC de dokumenter, der var udvekslet under sidstnævnte procedure, og som kunne være relevante med henblik på sidstnævntes udøvelse af sin ret til at blive hørt.
- 62 Som konklusion bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 130 og 131, at de grunde, som Parlamentet havde anført i sin skrivelse af 8. januar 2021, ikke var velbegrundede eller var utilstrækkelige, og at det, idet Parlamentet ikke gav en korrekt begrundelse for sin afvisning af at meddele TC de dokumenter, som kunne give ham mulighed for at udøve den ret til at blive hørt på en hensigtsmæssig og effektiv måde, som er sikret ved chartrets artikel 41, stk. 2, litra a), under den procedure for tilbagesøgning af de beløb, som han havde fået udbetalt til parlamentarisk assistance, der var blevet indledt i forhold til ham, ikke kunne udelukkes, at TC var blevet frataget en chance for at sikre sit forsvar bedre. Retten tog derfor det andet anbringende til følge, for så vidt som det angik tilsidesættelse af retten til at blive hørt, og annullerede uden at undersøge TC's øvrige anbringender og argumenter den omtvistede afgørelse og debetnotaen, for så vidt som den vedrørte vederlag, sociale omkostninger og rejseudgifter i forbindelse med A's ansættelse i perioden fra den 22. maj 2015 til den 31. marts 2016.

Parternes påstande i appelsagen

- 63 Parlamentet har for Domstolen nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen for Retten, og der gives medhold i de påstande, som Parlamentet nedlagde i første instans.
 - TC tilpligtes at betale sagsomkostningerne i forbindelse med både sagen for Retten og appelsagen.
- 64 TC har nedlagt påstand om frifindelse og om, at Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Appellen

- 65 Parlamentet har til støtte for appellen påberåbt sig fem anbringender: Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af genstanden for tvisten i første instans og af den forberedende karakter af skrivelsen af 8. januar 2021, en tilsidesættelse af retten til at blive hørt samt en tilsidesættelse af retspraksis vedrørende virkningerne af processuelle uregelmæssigheder. Det andet anbringende, der er opdelt i tre led, vedrører Rettens betragtninger omkring TC's e-mails fra 2015, 2016 og 2019 samt korrespondancen mellem Retten og Parlamentets tjenestegrene, der førte til konstateringen af en tilsidesættelse af retten til at blive hørt. Det tredje anbringende, som er opdelt i fire led, vedrører Rettens betragtninger vedrørende A's personlige aktmappe, oplysningerne om brugen af adgangskortet til Parlamentet og oplysningerne om, hvor mange gange sikkerhedstjenesterne var blevet anmodet om at gribe ind i forhold til ham. Det fjerde anbringende vedrører Rettens betragtninger vedrørende sagsakterne i den sag, der gav anledning til dommen i sagen L mod Parlamentet, og som førte til konstateringen af en tilsidesættelse af retten til at blive hørt. Det femte anbringende vedrører Rettens betragtning om, at TC, alene på grundlag af retten til at blive hørt, kunne anmode Parlamentet om at meddele oplysninger, der kunne give TC mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger.
- 66 Der skal først og fremmest foretages en samlet undersøgelse af det andet anbringendes første led samt det tredje og det femte anbringende.

Det andet anbringendes første led samt det tredje og det femte anbringende

Parternes argumenter

- 67 Med det andet anbringendes første led har Parlamentet anfægtet de grunde, der er anført i den appellerede doms præmis 2, 92-104, 130 og 131, hvori Retten fastslog, at Parlamentet havde tilsidesat TC's ret til at blive hørt, idet det undlod at gemme hans e-mails for 2015 og 2016. Ifølge Parlamentet støttede Retten sig på en alt for bred opfattelse af retten til at blive hørt og tilsidesatte princippet om medlemmernes frie mandat, således som det fremgår af valgaktens artikel 6, stk. 1, og af artikel 2 i statutten for medlemmerne, hvilket princip er til hinder for, at Parlamentets tjenestegrene griber ind i medlemmernes beskyttede sfære. Desuden undlod Retten at tage hensyn til princippet om dataminimering, som fastsat i chartrets artikel 4, stk. 1, litra c), i forordning 2018/1725.
- 68 Parlamentet har tilføjet, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 95 at fastslå, at Parlamentet, så snart det i begyndelsen af 2016 blev bekendt med, at der forelå en konflikt mellem TC og A, burde have opbevaret e-mails, der kunne godtgøre den præcise karakter af A's virksomhed. Parlamentet har ligeledes anfægtet Rettens konstatering af, at meddelelsen af 14. juni 2014, der er nævnt i den appellerede doms præmis 98 og 102, var rettet mod »nyansatte« medlemmer af Europa-Parlamentet, i hvilken gruppe TC ikke indgik.
- 69 Med det tredje anbringende har Parlamentet anfægtet den appellerede doms præmis 105-124, 130 og 131. Med det første led af dette anbringende har Parlamentet gjort gældende, at begrundelsen vedrørende artikel 9 i forordning nr. 2018/1725, der er anført i denne doms præmis 107-118, er usammenhængende. Retten fandt på den ene side, at artikel 9, stk. 1, i forordning 2018/1725 var til hinder for, at A's oplysninger blev videregivet til TC, og på den anden side, at Parlamentet

kunne have videresendt disse oplysninger til TC. Parlamentet blev således bragt i en situation, hvor det er umuligt for det at efterkomme den appellerede dom, således som det kræves i henhold til artikel 266 TEUF.

- 70 Med det tredje anbringendes andet led har Parlamentet anfægtet de grunde, der er anført i den appellerede doms præmis 119-122, 124, 130 og 131 vedrørende Parlamentets afslag på at fremsende A's personlige aktmappe til TC. Parlamentet har gjort gældende, at vedtægtens artikel 26, sidste afsnit, første punktum, var til hinder for enhver fremsendelse af oplysningerne i A's personlige aktmappe, idet denne aktmappe kun kunne konsulteres i administrationens kontorer eller på et sikkert elektronisk medium. Under alle omstændigheder kunne de nævnte sagsakter ikke indeholde dokumenter, der gjorde det muligt at godtgøre, at det arbejde, som A havde udført, faktisk var blevet foretaget, og at der var en forbindelse mellem dette arbejde og udøvelsen af TC's mandat.
- 71 Med det tredje anbringendes tredje led har Parlamentet anfægtet de grunde, der er anført i den appellerede doms præmis 123, 124, 130 og 131, hvorved Retten fastslog, at retten til at blive hørt forpligtede Parlamentet til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at lagre oplysningerne om brugen af adgangskortet til Parlamentet. Parlamentet har foreholdt Retten, at den støttede sig på en alt for bred fortolkning af retten til at blive hørt og tilsidesatte artikel 4, stk. 1, litra e), i forordning 2018/1725.
- 72 Med det tredje anbringendes fjerde led har Parlamentet anfægtet de grunde, der er anført i den appellerede doms præmis 124, 130 og 131 med henblik på at begrunde Rettens konklusion om, at Parlamentet havde tilsidesat TC's ret til at blive hørt ved ikke at give ham oplysninger om antallet af gange, hvor Parlamentet var blevet anmodet om beskyttelse af A. Parlamentet har foreholdt Retten, at den ikke tog hensyn til den omstændighed, at sådanne oplysninger, som forklaret i skrivelsen af 8. januar 2021, ikke var registreret af Parlamentets Generaldirektorat for Sikkerhed og Beskyttelse. Under alle omstændigheder var sådanne oplysninger ikke relevante.
- 73 Med det femte anbringende har Parlamentet gjort gældende, at den appellerede doms præmis 90 og 91 er behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Retten fastslog, at TC alene på grundlag af retten til at blive hørt i henhold til chartrets artikel 41, stk. 2, litra a), kunne anmode om fremlæggelse af oplysninger, der syntes relevante med henblik på at fastslå den forskriftsmæssige anvendelse af de pågældende udgifter til parlamentarisk assistance.
- 74 Ifølge Parlamentet skabte denne betragtning fra Retten en ny ret til aktindsigt i de oplysninger, som Parlamentet var i besiddelse af, ud over den ret til aktindsigt, der er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, litra b). I denne henseende redegjorde Retten ikke for sin begrundelse for anerkendelsen af en sådan ret, som ikke har noget grundlag i chartrets artikel 41, stk. 2, litra a). Dette ville i øvrigt være i strid med den generelle opbygning af denne artikel 41, stk. 2, som i litra b) fastsætter en klart defineret og fuldstændig fremgangsmåde, der gør det muligt for den berørte person at få adgang til ethvert element i sagsakterne, der vedrører vedkommende.
- 75 TC har besvaret det andet anbringendes første led om aktindsigt i e-mails fra 2015 og 2016 med, at det fremgår af den appellerede doms præmis 94-102, at Retten tog hensyn til de særlige omstændigheder i den foreliggende sag, der var kendetegnet ved det faktiske forhold, at Parlamentet fra begyndelsen af 2016 havde kendskab til konflikten mellem TC og A og til sidstnævntes manglende overholdelse af de regler, der regulerede TC's aktivitet. Ifølge TC var det denne konflikt, der begrundede indledningen af en inddrivelsesprocedure imod ham. TC har kritiseret Parlamentet for ikke at have underrettet TC om dets hensigt om at slette TC's e-mails,

som indeholdt beviset for det arbejde, som A havde udført. TC er i øvrigt af den opfattelse, at Parlamentets argumenter vedrørende valgaktens artikel 6, stk. 1, og artikel 2 i statutten for medlemmerne er nye, eftersom de ikke er blevet fremført for Retten. Under alle omstændigheder kan disse argumenter ikke tiltrædes, for så vidt som den blotte opbevaring af et medlems e-mails, der foretages af Parlamentet, som forvalter dets eget elektroniske korrespondancesystem, for det første ikke kan kvalificeres som et »indgreb«, og Parlamentet for det andet opbevarer medlemmernes e-mails i 90 dage.

- 76 Hvad angår Parlamentets argumenter vedrørende forordning 2018/1725 har TC gjort gældende, at Parlamentet hverken har givet nærmere oplysninger om den måde, hvorpå det behandler personoplysninger, eller forklaret, hvordan længere opbevaringsperioder for e-mails kan være uforenelige med den ordning, der er indført ved denne forordning. Princippet om dataminimering, der er fastsat i den nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, litra c), vedrører i øvrigt omfanget af de behandlede oplysninger og ikke varigheden af deres opbevaring.
- 77 På trods af en opfordring herom fra Retten tilførte Parlamentet desuden ikke sagsakterne i første instans nogen oplysninger, der godtgjorde, at TC havde fået kendskab til meddelelserne om politikken for lagring af e-mails, som i øvrigt var affattet på sprog, som TC ikke forstod. Spørgsmålet om, hvorvidt han i 2014 skulle anses for at være et »nyansat« medlem, er derfor uden relevans.
- 78 Som svar på det tredje anbringendes første led har TC gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 115 og 116 klart anførte, at Parlamentet var forpligtet til at overholde forordning 2016/679 og 2018/1725 og til at behandle personoplysninger på en sådan måde, at han kunne udøve sin ret til at blive hørt. Hvad angår dette anbringendes andet til fjerde led har TC anført, at alle de oplysninger, som TC havde anmodet om, og som Parlamentet nægtede at give ham, direkte eller indirekte kunne tjene til at bevise det arbejde, som A havde udført.
- 79 TC har som svar på det femte anbringende anført, at Parlamentet hverken i skrivelsen af 8. januar 2021 eller under sagen for Retten bestred hans ret til at få oplysninger, og at det begrænsede sig til at påberåbe sig artikel 9 i forordning 2018/1725. Ifølge TC følger det heraf, at Parlamentet med dette anbringende har påberåbt sig nye argumenter, som Retten ikke har haft lejlighed til at udtale sig om.
- 80 TC er under alle omstændigheder af den opfattelse, at der ikke er grund til at sondre mellem »ret til information« og »ret til at blive hørt«. Disse rettigheder er i det væsentlige kun en del af den generelle ret til god forvaltning, der er fastsat i chartrets artikel 41. Parlamentet var imidlertid af den opfattelse, at det ikke var bundet af nogen forpligtelse i forbindelse med proceduren for inddrivelse af udgifter til parlamentarisk assistance. Parlamentet destruerede de relevante oplysninger, som det var i besiddelse af, og anmodede efterfølgende medlemmerne om at fremlægge de samme oplysninger med den begrundelse, at bevisbyrden påhvilede dem.
- 81 TC har i øvrigt fremhævet, at det fremgår af Rettens praksis, at aktindsigt i de administrative sagsakter ikke kan gøres betinget af en anmodning fra den berørte person. TC er af den opfattelse, at Parlamentet i det foreliggende tilfælde i væsentlig grad har begrænset hans ret til aktindsigt og til effektivt at fremsætte sine bemærkninger. En hensigtsmæssig udøvelse af retten til at blive hørt indebærer en mulighed for at fremsætte begrundede bemærkninger til beviser, hvoraf i det mindste nogle er i Parlamentets besiddelse. Sidstnævnte kunne ifølge TC ikke begrænse sig til at opfordre TC til at fremsætte sine bemærkninger, hvorved hans ret til at blive hørt rent formelt overholdtes, uden at give TC mulighed for effektivt at udøve denne ret.

Domstolens bemærkninger

- 82 For så vidt som TC har gjort gældende, at Parlamentet i forbindelse med dels det andet anbringendes første led, dels det femte anbringende har fremført nye argumenter, som ikke er blevet fremført for Retten, skal det indledningsvis bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at en appellant er berettiget til at iværksætte en appel ved at fremsætte anbringender, der er afledt af den appellerede dom, og som på det retlige plan tilsigter at bestride dommens lovlighed (dom af 6.9.2018, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, C-4/17 P, EU:C:2018:678, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 83 Med det andet anbringendes første led har Parlamentet anfægtet de grunde, der er anført i den appellerede dom med henblik på at begrunde konstateringen i dommens præmis 131, hvorefter Parlamentet ikke korrekt havde begrundet sit afslag på at fremsende TC bl.a. hans e-mails for 2015 og 2016.
- 84 Med det femte anbringende har Parlamentet desuden i det væsentlige anfægtet rigtigheden af den begrundelse, der er anført i den appellerede doms præmis 90, hvorefter Parlamentet, når et medlem, der skal begrunde det arbejde, som hans parlamentariske assistent har udført, anmoder Parlamentet om at fremsende oplysninger, som det er i besiddelse af, og som forekommer relevante, ikke kan afslå denne anmodning uden at tilsidesætte det pågældende medlems ret til at blive hørt, medmindre Parlamentet til støtte for dette afslag påberåber sig grunde, der kan anses for velbegrundede, henset til dels sagens omstændigheder, dels de gældende regler.
- 85 Der er i begge tilfælde tale om anbringender og argumenter, der er afledt af selve den appellerede dom, og som i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 82, kan antages til realitetsbehandling.
- 86 Hvad for det første angår realiteten vedrørende den begrundelse, der er anført i den appellerede doms præmis 90, og som Parlamentet har anfægtet i forbindelse med sit femte anbringende, skal det bemærkes, at overholdelsen af retten til forsvar, der er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, udgør en grundlæggende rettighed, der udgør en integrerende del af Unionens retsorden. Denne ret omfatter navnlig retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt, og ret til aktindsigt med forbehold af legitime hensyn til fortrolighed (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 98 og 99).
- 87 Det fremgår navnlig af Domstolens praksis, at retten til at blive hørt, der er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, litra a), skal overholdes i enhver procedure, som kan føre til en bebyrdende retsakt, og garanterer enhver muligheden for på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tilkendegive sit synspunkt under den administrative procedure, og inden der træffes nogen afgørelse, som kan berøre vedkommendes interesser negativt (jf. i denne retning dom af 18.6.2020, Kommissionen mod RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).
- 88 Hvad angår retten til aktindsigt, der er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, litra b), indebærer denne, at den pågældende skal have mulighed for at undersøge samtlige dokumenter blandt de forberedende sagsakter, der kan være relevante for den pågældendes forsvar. Disse omfatter såvel belastende som diskulperende dokumenter, bortset fra forretningshemmeligheder, den

pågældende institutions interne dokumenter og andre fortrolige oplysninger (jf. i denne retning dom af 25.10.2011, Solvay mod Kommissionen, C-110/10 P, EU:C:2011:687, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

- 89 Det fremgår således af chartrets artikel 41, stk. 2, og af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 86-88, at den berørte, inden denne fremsætter sine bemærkninger i forbindelse med udøvelsen af sin ret til at blive hørt, der er fastsat i denne artikel 41, stk. 2, litra a), i forbindelse med udøvelsen af den ret, som den pågældende er tillagt ved nævnte artikel 41, stk. 2, litra b), under iagttagelse af legitime fortrolighedshensyn samt tavshedspligt og sagernes fortrolighed kan anmode om og opnå aktindsigt i alle oplysninger i de sagsakter, som den pågældende forvaltning har oprettet.
- 90 Derimod skal der sondres mellem retten til at blive hørt og retten til at anmode om og få aktindsigt i ethvert dokument, der, selv om det ikke fremgår af sagsakterne, er i den pågældende institutions besiddelse og af den berørte anses for at kunne være relevant for dennes forsvar. Dette er grunden til, at chartrets artikel 41, stk. 2, litra b), fastsætter en særlig ret, der sikrer den berørte part aktindsigt i de akter, der vedrører ham eller hende.
- 91 De særlige forhold, der gør sig gældende for et medlem, der skal begrunde de udgifter til parlamentarisk assistance, som Parlamentet har afholdt i forhold til den pågældende, kan ikke begrunde en anden fortolkning af den pågældendes ret til forsvar, der er fastsat i chartrets artikel 41.
- 92 Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 89, fremgår det af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 33, stk. 1 og 2, at det påhviler de medlemmer, der anmoder om, at Parlamentet afholder udgifterne til bistand fra personlige medarbejdere, at bevise, at disse udgifter faktisk er afholdt og svarer til den bistand, der er nødvendig og direkte forbundet med udøvelsen af deres mandat (dom af 4.7.2024, SN mod Parlamentet, C-430/23 P, EU:C:2024:576, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).
- 93 Det kan imidlertid ikke udelukkes, at de oplysninger, der er nødvendige for at fremlægge dette bevis, ikke er i det pågældende medlems, men i Parlamentets besiddelse. I et sådant tilfælde er det muligt, at dette medlem ikke kan opnå sådanne oplysninger alene på grundlag af sin ret til i henhold til chartrets artikel 41, stk. 2, litra b), at få aktindsigt i de sagsakter, der vedrører den pågældende, og som er i Parlamentets besiddelse.
- 94 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 67 i forslaget til afgørelse, vil de sagsakter, som Parlamentet har oprettet, for så vidt som det tilkommer det pågældende medlem at fremlægge det nævnte bevis, nemlig i det mindste i første omgang kun bestå af de oplysninger, der førte til anmodningen til dette medlem, bl.a. en opgørelse over de udgifter til parlamentarisk assistance, som Parlamentet har afholdt i forhold til medlemmet.
- 95 Det forholder sig ikke desto mindre således, at hvert medlem kender det arbejde, som dennes parlamentariske assistent udfører, og derfor er i stand til at beskrive det, selv om medlemmet ikke råder over alle de beviser, der er nødvendige for at underbygge sine påstande.
- 96 Som generaladvokaten ligeledes har anført i punkt 69 i forslaget til afgørelse, kan et medlem, der er blevet konfronteret med en anmodning om dokumentation for de udgifter til parlamentarisk assistance, der er afholdt i forhold til den pågældende, og som ikke råder over alle de nødvendige beviser med henblik herpå, hvilke Parlamentet er i besiddelse af, i første omgang begrænse sig til i

sine bemærkninger til Parlamentet som svar på denne anmodning, at redegøre for det arbejde, som hans assistent har udført, ved at fremlægge de beviser, som vedkommende råder over, og ved at henvise til de beviser, som Parlamentet måtte være i besiddelse af.

- 97 Det skal imidlertid fremhæves, således som generaladvokaten har anført i punkt 70 i forslaget til afgørelse, at en sådan henvisning tilstrækkeligt præcist skal angive såvel de specifikke beviser som de faktiske omstændigheder vedrørende realiteten af den pågældende assistents arbejde og forbindelsen mellem dette arbejde og parlamentsmedlemmets mandat, som disse beviser kan godtgøre. Sådanne oplysninger betinger nemlig Parlamentets mulighed for at identificere de nævnte oplysninger og undersøge dem med henblik på at efterprøve, om de faktisk udgør det bevis, som dette medlem er blevet anmodet om at fremlægge.
- 98 Såfremt Parlamentet efter at have undersøgt de omhandlede oplysninger finder, at disse ikke beviser, at det arbejde, som det pågældende medlems parlamentariske assistent har udført, reelt er udført, eller at der er en forbindelse mellem dette arbejde og udøvelsen af sidstnævntes mandat, tilkommer det Parlamentet med henblik på at sikre fuld overholdelse af dette medlems ret til forsvar at tilføre sagsakterne disse oplysninger, at give det nævnte medlem aktindsigt i disse sagsakter under overholdelse af bl.a. kravene om fortrolighed og at give medlemmet mulighed for, hvis det ønsker det, at supplere sine bemærkninger.
- 99 Henset til de betragtninger, der er anført i denne doms præmis 86-98, skal det følgelig fastslås, at den appellerede doms præmis 90 er behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Retten heri fastslog, at når et parlamentsmedlem, der skal godtgøre, at hans parlamentariske assistents arbejde reelt er udført, og forbindelsen mellem dette arbejde og udøvelsen af hans mandat, anmoder herom, skal Parlamentet, medmindre det anfører en berettiget begrundelse til støtte for en afvisning, henset til dels omstændighederne i den foreliggende sag, dels de regler, der finder anvendelse, meddele dette medlem alle de oplysninger, som det er i besiddelse af, og som »er relevante«, uden at kræve, at en sådan anmodning i overensstemmelse med de betingelser, der er anført i denne doms præmis 96 og 98, på en tilstrækkelig præcis måde redegør for såvel de beviser, der kan tænkes at befinde sig i Parlamentets besiddelse, som de faktiske omstændigheder vedrørende assistentens faktiske arbejde og forbindelsen mellem dette arbejde og medlemmets mandat, som disse oplysninger kan godtgøre, således at Parlamentet kan identificere dem med henblik på at efterprøve dem.
- 100 Det følger heraf, at det femte anbringende skal tages til følge.
- 101 Hvad for det andet angår det andet anbringendes første led samt det tredje anbringendes tredje og fjerde led, hvorved Parlamentet har anfægtet den appellerede doms begrundelse vedrørende tilsidesættelsen af TC's ret til forsvar som følge af den omstændighed, at TC's e-mails fra 2015 og 2016, oplysningerne om A's brug af adgangskortet til Parlamentet samt oplysningerne om det antal gange, hvor Parlamentet blev anmodet om beskyttelse af A, ikke blev meddelt, skal det bemærkes, at det ikke kan kræves af en institution, at den i sagsakterne vedrørende en indledt administrativ procedure medtager forhold, som ikke eksisterer, eller som på det tidspunkt, hvor denne procedure blev indledt, ikke længere eksisterer.
- 102 Denne betragtning betyder ikke, at den manglende registrering af visse oplysninger eller opbevaring af visse oplysninger ikke kan have nogen indflydelse på udfaldet af den pågældende procedure. Dette spørgsmål vedrører imidlertid ikke retten til aktindsigt, der er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, litra b). Det er relevant for vurderingen af det foreliggende bevismateriale og for den faktiske rigtighed af den retsakt, som den pågældende institution har vedtaget ved afslutningen af den pågældende sag.

- 103 I et tilfælde som det foreliggende, hvor det påhviler den berørte person, i det foreliggende tilfælde et medlem eller et tidligere medlem af Parlamentet, at godtgøre rigtigheden af visse faktiske omstændigheder, idet den pågældende institution, i det foreliggende tilfælde Parlamentet, i modsat fald har ret til at træffe en afgørelse, der går i en bestemt retning, er det muligt at antage, at denne borger har løftet den bevisbyrde, der påhviler ham, selv om de beviser, som vedkommende har fremlagt, umiddelbart forekommer utilstrækkelige, hvis det viser sig, at denne institution med urette ikke har beholdt visse andre oplysninger, som kunne have fremlagt et mere fuldstændigt bevis.
- 104 Omvendt kan det antages, at den nævnte borger ikke har løftet denne bevisbyrde, hvis de beviser, som den pågældende har fremlagt, er utilstrækkelige, og den pågældende ikke har fremlagt beviser, som det påhviler denne at opbevare og fremlægge efter anmodning.
- 105 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den appellerede doms præmis 85, 86, 92 og 96, at TC's e-mails fra 2015 og 2016 den 8. juni 2020, som var datoen for indledningen af inddrivelsesproceduren mod TC, allerede var blevet slettet fra Parlamentets system i overensstemmelse med denne institutions politik for lagring af e-mails, hvorefter disse e-mails i princippet blev slettet efter 90 dage eller undtagelsesvis efter et år.
- 106 Det fremgår desuden af den appellerede doms præmis 106, at oplysningerne om brugen af adgangskort til Parlamentet blev opbevaret i højst fire måneder, og at Parlamentets sikkerhedsvagters interventioner ikke var genstand for en officiel registrering.
- 107 I den appellerede doms præmis 130 og 131 fastslog Retten, at de grunde, som Parlamentet havde anført i skrivelsen af 8. januar 2021 som begrundelse for den manglende fremsendelse til TC af bl.a. hans e-mails fra 2015 og 2016, oplysningerne om A's adgangskort til Parlamentet og oplysningerne om antallet af gange, hvor Parlamentet var blevet anmodet om beskyttelse af A, var ugrundede eller utilstrækkelige, og at det følgelig ikke kunne udelukkes, at TC var blevet frataget en mulighed for bedre at sikre sit forsvar ved en hensigtsmæssig og effektiv udøvelse af hans ret til at blive hørt, som er sikret ved chartrets artikel 41, stk. 2, litra a).
- 108 For det første fremgår det af betragtningerne i denne doms præmis 101-104, at Retten begik en retlig fejl ved i det væsentlige at fastslå, at Parlamentet for at sikre TC's ret til forsvar skulle give TC aktindsigt i oplysninger, der aldrig havde eksisteret, eller som ikke længere eksisterede på det tidspunkt, hvor det indledte den procedure, der førte til vedtagelsen af den omtvistede afgørelse, og oprettede sagsakterne i denne procedure.
- 109 For det andet er det, uden at det er nødvendigt at afgøre, om Parlamentets opbevaring af medlemmernes e-mails i en ubegrænset periode eller længere end de 90 dage, der var fastsat i Parlamentets politik for lagring af e-mails, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, som Parlamentet har gjort gældende, ville kunne skade medlemmernes frihed og uafhængighed, tilstrækkeligt at bemærke, således som Retten anførte i den appellerede doms præmis 93, at der intet var til hinder for, at Parlamentet ved udløbet af denne periode automatisk slettede e-mails, som medlemmerne og de øvrige brugere af Parlamentets e-mailsystem ikke specifikt lagrede.
- 110 Retten begik imidlertid en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 95 at fastslå, at eftersom Parlamentet fra begyndelsen af 2016 havde kendskab til en »konflikt mellem [TC og A] vedrørende spørgsmålet, om [A] eventuelt udførte sine opgaver for [TC] under overholdelse af reglerne for parlamentarisk assistance«, påhvilede det Parlamentet at sikre »lagring af e-mails,

der kunne godtgøre den præcise art af [A's] aktiviteter under afviklingen af afskedigelsesproceduren forløb, og – såfremt denne procedure gav anledning til andre retslige eller administrative procedurer – så længe disse andre procedurer verserede«.

- 111 Det fremgår nemlig af den appellerede doms præmis 86, 92 og 96-98, at Parlamentet havde forpligtet sig til at overholde en politik for lagring af e-mails, hvorefter e-mails i princippet automatisk ville blive slettet ud over en opbevaringsperiode på 90 dage, medmindre de berørte selv havde gemt dem. Parlamentets kendskab til en »konflikt« mellem et medlem og dets parlamentariske assistent kan ikke begrunde, at Parlamentet fraviger denne forpligtelse.
- 112 Dette er så meget desto mere tilfældet, som Parlamentet for at kunne opbevare de e-mails, der kunne være relevante for konflikten mellem TC og A, burde have foretaget en sortering af deres e-mails, hvilket ville have udgjort et betydeligt og uberettiget indgreb i dette parlamentsmedlems og denne parlamentariske assistents private sfære. I denne henseende bemærkes i øvrigt, således som generaladvokaten har anført i punkt 87 i forslaget til afgørelse, at e-mails, som et medlem har sendt eller modtaget, i overensstemmelse med statuttens artikel 4 ikke udgør dokumenter fra Parlamentet og derfor tilhører medlemmet selv.
- 113 For at træffe afgørelse om de procedurer, der eventuelt udsprang af denne konflikt, var det desuden på ingen måde nødvendigt, at Parlamentet forebyggende og på eget initiativ opbevarede e-mails udvekslet mellem TC og A. Parlamentet kunne i denne henseende støtte sig på de berørte parter erklæringer og på de beviser, som disse havde fremlagt, herunder i givet fald de e-mails, som den ene eller den anden af disse havde opbevaret og fremlagt.
- 114 I denne sammenhæng bemærkes, således som det er præciseret i denne doms præmis 92, at bevisbyrden for udgifter til assistance til personlige medarbejdere påhviler medlemmerne.
- 115 For det tredje skal det af tilsvarende grunde som dem, der er anført i denne doms præmis 112-114, fastslås, at Parlamentet i modsætning til, hvad Retten i det væsentlige lagde til grund, heller ikke var forpligtet til at opbevare oplysningerne om anvendelsen af A's adgangskort til Parlamentet ud over deres sædvanlige opbevaringsperiode eller til at føre et register over de interventioner, som dets sikkerhedsvagter havde anmodet om i forhold til A.
- 116 Det fremgår af de betragtninger, der er anført i denne doms præmis 101-115, at det andet anbringendes første led samt det tredje anbringendes tredje og fjerde led ligeledes skal tiltrædes.
- 117 Hvad for det tredje angår de grunde, der er anført i den appellerede doms præmis 109-118 vedrørende Parlamentets påberåbelse i skrivelsen af 8. januar 2021 af forordning 2018/1725, hvilke grunde Parlamentet har anfægtet med sit tredje anbringendes første led, var det med rette, at Retten i denne doms præmis 110 anførte, at de oplysninger, som TC havde anmodet om, ikke kunne anses for at være »nødvendige af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som modtageren har fået pålagt« som omhandlet i denne forordnings artikel 9, stk. 1, litra a).
- 118 Som generaladvokaten har anført i punkt 97 og 98 i forslaget til afgørelse, skal fortsættelsen af en procedure for inddrivelse af udgifter til parlamentarisk assistance, som Parlamentet uberettiget har afholdt over for et medlem, under overholdelse af dette medlems ret til forsvar, derimod anses for at opfylde »et specifikt formål i samfundets interesse« som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra b), i forordning 2018/1725.

- 119 Selv om personoplysninger fremgår af sagsakterne i den pågældende inddrivelsesprocedure, er denne forordning følgelig ikke til hinder for, at Parlamentet for at opfylde sin forpligtelse, der følger af chartrets artikel 41, stk. 2, litra b), giver det pågældende medlem aktindsigt i disse oplysninger under overholdelse af de betingelser, som nævnte forordnings artikel 9, stk. 1, litra b), fastsætter for en sådan adgang, idet det bemærkes, at aktindsigt i sagsakterne i overensstemmelse med denne artikel 41, stk. 2, litra b), skal gives under iagttagelse af bl.a. »legitime fortrolighedshensyn«.
- 120 Det følger heraf, at den af Parlamentet hævdede manglende sammenhæng i Rettens begrundelse i den appellerede dom følger af en retlig fejl, for så vidt som Retten i denne doms præmis 111 med urette fastslog, at fremsendelsen af sådanne oplysninger ikke opfyldte et »specifikt formål i samfundets interesse« som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra b), i forordning 2018/1725.
- 121 Selv om Retten i den appellerede doms præmis 110 og 111 fastslog, at artikel 9, stk. 1, i forordning 2018/1725 ikke kan begrunde videregivelse af personoplysninger til et medlem, der er stillet over for en anmodning om dokumentation for de udgifter til parlamentarisk assistance, som vedkommende har afholdt, fastslog den imidlertid i denne doms præmis 117, at Parlamentet i det foreliggende tilfælde var forpligtet til at give TC adgang til personoplysninger i A's sagsakter »efter at det havde foretaget en afvejning af på den ene side [denne] parlamentariske assistents interesse i, at vedkommendes oplysninger ikke videregives til tredjemand, og på den anden side [TC's] interesse i at kunne fremsætte bemærkninger på en hensigtsmæssig og effektiv måde som led i tilbagesøgningsproceduren mod ham«.
- 122 Herved anerkendte Retten i sidste ende, at Parlamentet var forpligtet til at give TC adgang til den nævnte parlamentariske assistents personoplysninger under overholdelse af betingelser, der i det væsentlige er de samme som dem, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, litra b), i forordning 2018/1725.
- 123 Følgelig kan det tredje anbringendes første led under alle omstændigheder ikke føre til ophævelse af den appellerede dom og skal forkastes som uvirksomt.
- 124 Hvad for det fjerde og sidste angår A's personlige aktmappe fremgår det, således som Parlamentet har gjort gældende i forbindelse med det tredje anbringendes andet led, af vedtægtens artikel 26, sidste afsnit, der finder anvendelse på akkrediterede parlamentariske assistenter i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 127, første punktum, at en sådan assistents personlige aktmappe kun kan konsulteres i Parlamentets kontorer eller på et sikkert IT-medium og kun kan fremsendes til Den Europæiske Unions Domstol, når der anlægges en sag, der vedrører den pågældende assistent.
- 125 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den appellerede doms præmis 87, sidste led, at TC ikke havde anmodet Parlamentet om at få indsigt i A's personlige aktmappe på dets kontorer eller på et sikkert elektronisk medium, men om at få tilsendt sidstnævnte. En sådan fremsendelse ville imidlertid have været i strid med vedtægtens artikel 26.
- 126 Det følger heraf, at Retten begik en retlig fejl, for så vidt som den i den appellerede doms præmis 121 og 122 i det væsentlige fastslog, at Parlamentet ikke gyldigt kunne støtte sit afslag på TC's ansøgning på vedtægtens artikel 26 med den begrundelse, at fortroligheden af dokumenterne i disse sagsakter ikke kunne gøres gældende over for TC i det omfang, det var nødvendigt for, at TC kunne udøve sin ret til at blive hørt, idet TC i øvrigt var ophavsmand til visse af de dokumenter, der fremgik af den nævnte sag, som A's overordnede.

- 127 Følgelig skal det tredje anbringendes andet led ligeledes tages til følge.
- 128 Det følger af det ovenstående, at appellen skal tages til følge, og at punkt 2 og 3 i den appellerede doms konklusion skal ophæves.
- 129 Under disse omstændigheder er det uforholdent at undersøge både det første og det fjerde anbringende og det andet anbringendes andet og tredje led, eftersom det tilsigter at anfægte de præmisser i den appellerede dom, der hviler på en forudsætning, som i forbindelse med undersøgelsen af det femte anbringende er blevet godtgjort at være behæftet med en retlig fejl.
- 130 Derimod skal domskonklusionens punkt 1, hvorved Retten fastslog, at annulationssøgsmålet var blevet uden genstand, og at det var uforholdent at træffe afgørelse om lovligheden af den omtvistede afgørelse og debetnotaen, for så vidt som de vedrørte vederlag, sociale omkostninger og rejseudgifter i forbindelse med A's ansættelse i perioden fra den 1. april til den 22. november 2016 for et beløb på 28 083,67 EUR, ikke anses for at være omfattet af appellen, idet Parlamentet ikke har tabt sagen for så vidt angår denne del af den appellerede dom.

Søgsmålet for Retten

- 131 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffe afgørelse, enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.
- 132 I den foreliggende sag er sagen moden til påkendelse for så vidt angår det første og det andet anbringende.
- 133 Det første anbringende vedrører formelt en tilsidesættelse af princippet om overholdelse af en rimelig frist, der er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 1. TC's argumenter til støtte for dette anbringende er sammenfattet i den appellerede doms præmis 54 og 55 og er blevet forkastet af Retten af de grunde, der er anført i denne doms præmis 57-66, som ikke kan anfægtes, idet TC ikke har iværksat kontraappel vedrørende denne del af den nævnte dom (jf. i denne retning dom af 23.11.2021, Rådet mod Hamas, C-833/19 P, EU:C:2021:950, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).
- 134 I forbindelse med det nævnte anbringende fremførte TC imidlertid også argumenter vedrørende Parlamentets afslag på i skrivelsen af 8. januar 2021 at fremsende de oplysninger, som han havde anmodet om. Disse argumenter, der er sammenfattet i den appellerede doms præmis 70 og 71, blev undersøgt af Retten sammen med det andet anbringende om en tilsidesættelse af retten til at blive hørt, af retten til aktindsigt og af begrundelsespligten som fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, som Retten tiltrådte. Da den appellerede dom er blevet ophævet, skal de nævnte argumenter og det andet anbringende undersøges samlet.
- 135 TC har gjort gældende, at Parlamentet har tilsidesat hans ret til at blive hørt og ret til aktindsigt, som er fastsat i artikel 41, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, eftersom det i den omtvistede afgørelse henviste til konklusionerne i dommen i sagen L mod Parlamentet, uden at meddele ham de beviser, navnlig en note af 9. maj 2016 fra A, som understøttede disse konklusioner. TC er i øvrigt af den opfattelse, at han som følge af Parlamentets politik vedrørende lagring af e-mails, som han anser for uforenelig med 22. betragtning til forordning 2018/1725, og som han hævder ikke at have haft kendskab til, er blevet frataget muligheden for at

fremlægge beviser mod Parlamentets påstande. Han har endvidere kritiseret denne institution for med urette at have påberåbt sig denne forordnings artikel 9 med henblik på at give ham afslag på aktindsigt i de beviser, som han havde anmodet om.

- 136 Det fremgår imidlertid af de grunde, der er anført i denne doms præmis 86-116 og 124-126, at Parlamentets afslag i skrivelsen af 8. januar 2021 på at fremsende de oplysninger, som TC havde anmodet om, ikke kan anses for at udgøre en tilsidesættelse af hans ret til forsvar og navnlig af hans ret til at blive hørt.
- 137 For det første begrænsede TC sig i sine anmodninger af 4. august og 22. september 2020, der er nævnt i henholdsvis denne doms præmis 24 og 26, til at anmode om fremlæggelse af en hel række forhold, der var nævnt samlet, uden at identificere de faktiske omstændigheder, der skulle bevises, eller de elementer, der kunne bevise disse faktiske omstændigheder. TC har navnlig ikke angivet, hvilket arbejde A havde udført, hvilken forbindelse der bestod mellem dette arbejde og udøvelsen af hans parlamentariske mandat, og hvordan de ønskede oplysninger, som Parlamentet var i besiddelse af, kunne udgøre beviset for dette arbejde og denne forbindelse.
- 138 For det andet havde visse af de ønskede oplysninger, nemlig TC's e-mails af 2015 og 2016, oplysningerne om brugen af A's adgangskort til Parlamentet samt oplysningerne om antallet af gange, hvor Parlamentet blev anmodet om beskyttelse i forhold til A, aldrig eksisteret eller forelå under alle omstændigheder ikke på det tidspunkt, hvor den omhandlede procedure blev indledt, og følgelig da TC indgav sin anmodning.
- 139 For det tredje var det i henhold til vedtægtens artikel 26 forbudt at fremsende A's personlige aktmappe til TC.
- 140 Hvad angår TC's argument om Parlamentets angivelige henvisning i den omtvistede afgørelse til konklusionerne i dommen i sagen L mod Parlamentet er det tilstrækkeligt at bemærke, således som det fremgår af denne doms præmis 25, at Parlamentet fremsendte en kopi af dommen i sagen L mod Parlamentet til TC, således at det ikke kan foreholdes det, at det i den omtvistede afgørelse tog hensyn til oplysninger, som TC ikke havde haft adgang til.
- 141 Følgelig skal det første og det andet anbringende i sagen for Retten forkastes.
- 142 I øvrigt er sagen ikke moden til påkendelse, idet det tredje til det femte anbringende, som TC har fremsat til støtte for sit søgsmål, ikke er blevet behandlet af Retten.
- 143 Sagen skal derfor hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse vedrørende disse anbringender.

Sagsomkostninger

- 144 Da sagen hjemvises til Retten, skal spørgsmålet om appelsagens omkostninger udsættes.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

- 1) Punkt 2 og 3 i konklusionen i Den Europæiske Unions Rets dom af 7. juni 2023, TC mod Parlamentet (T-309/21, EU:T:2023:315), ophæves.**

- 2) Det første og andet anbringende i søgsmålet for Den Europæiske Unions Ret forkastes.**
- 3) Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret med henblik på, at denne træffer afgørelse om det tredje til det femte anbringende.**
- 4) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Underskrifter